

Preqüela

Vet aquí un llibre interessant. L'ha escrit Josep Domènech Ponsatí (Sant Feliu de Guíxols, 1966). D'entrada, al lector l'assalta el domini de la llengua, un control desvergonyit que interpel·la qui s'atreveix a obrir el llibre. Més enllà, l'autor reflexiona sobre les paraules, ell en diu mots, i tot allò que acompanya un escrit. No és un llibre filosòfic, és millor, perquè, quan Domènech es deixa anar, t'atrapa. Et pesca amb la senzillesa d'algú que no pretén enlluernar, és el ritme que decanta en cada poema, el que sedueix. I t'empasses Preqüela abans de considerar si és un bon poeta. Has caigut. La barromera lúcida era impensable, però t'ha hagut. Has estat a Cadaqués. Un munt de secrets. L'autor projecta, amb la senzillesa d'una poesia narrativa, un seguit de caus viscuts o potser imaginats, que, gràcies al córrer d'aigües fondes, se t'endú a voler saber més. Cada poema conforma el tros d'un paisatge secret. És bo perquè aconsegueix, sense despullar-se, que busquis el nu. La persona desabrigada que ets tu. Endevines, entre línies, que l'autor és calculador i racional. T'agrada veure com el fluir de la llengua causa plaer. Són textos excel·lents i desproveïts d'impostura. Salten amb una elegància inhabitual. T'atreveixes a imaginar-te entre les ombres i les clarianes de les que parla. Durant un segon creus que tu també tens un jo líric. La poesia de Preqüela fa de bon llegir. Impressiona. Poesia valenta que no s'està d'orgues. S'atreveix a fer-te remuntar un riu imaginat. És un recorregut on la inquietud senyala marges. Una mirada tranquil·la sobre el món, de gran observador. L'ha publicat Edicions del llop ferotge, de Girona.

Font del document: http://www.diaridegirona.cat/opinio/2017/12/24/prequela/886801.html?utm_source=rss